

Truyện Cười 22:

Cô giáo kêu John lên hỏi bài:

- Em hãy nói cô nghe xem ai đã viết bản tuyên ngôn độc lập của Hoa kỳ?
- Dạ, thưa cô ... em không biết ạ.
- Thật là quá tệ. Em hãy về mời phụ huynh đến trường gặp tôi!

Ngày hôm sau, cha của John đến gặp cô giáo. Để cho ông bố thấy sự kém cỏi của John, cô giáo hỏi lại:

- John, cô hỏi em một lần nữa: Ai là người viết bản tuyên ngôn độc lập?
- Thưa cô em không biết ạ!

Ông bố liền chồm tới bảo con:

- Này John, nếu con có lỡ viết cái bản chết tiệt đó thì sợ cái quái gì mà không dám nhận chứ hả?

Giáo sư nói với sinh viên:

- Anh có nhìn thấy cái cây ngoài vườn kia không?
- Dạ, có ạ! Nhưng nó thì có liên quan gì đến đến bài thi của em ạ?
- Bao giờ cái cây đó ra hoa thì anh quay lại đây thi lại.

Trong cuộc thi vấn đáp, ban giám khảo hỏi một nữ thí sinh:

- Em tên gì?
- Em tên là Hà.

Cô gái nói xong thì cười rất rạng rỡ. Ban giám khảo hỏi:

- Tại sao em lại cười.

Cô gái trả lời:

- Dạ, tại vì câu hỏi thứ nhất dễ quá!

Bố kiểm tra sổ liên lạc của con và thấy tấm ảnh của mình kẹp trong đó. Bố liền hỏi:

- Cái gì thế này hả con?
- Thì ảnh của bố đấy mà!
- Sao nó lại ở đây?
- Vì cô giáo con bảo cô ấy muốn biết "thằng ngu nào" đã làm bài hộ con.

Một tóc dài đến nhà bạn trai chơi, khi ra về nàng bảo bạn:

- Thấy con chó nhà ông, tui sợ quá!
- Ơ, không sao, nó hiền lắm mà.
- Không, nó dơ.

Cô giáo nói với phụ huynh học sinh:

- Anh ạ, con trai anh học rất yếu môn địa lý.

Ông bố trả lời:

- Thế thì càng tốt! Nó sẽ không tìm thấy chỗ chúng tôi giấu tiền.

Tại sở, xếp lớn đang làm việc, chợt giật nảy mình :

- Chết rồi ! Tôi để quên chiếc ví dưới gối !..
- Lo gì ! Nghe nói cô người làm của anh thật thà lắm mà !
- Thế lại càng chết ! Nó sẽ đưa ví cho vợ tôi.

- Trung sĩ ! Lỡ bị bắn trúng, làm sao mình biết là còn sống hay đã chết ?
- Dễ lắm ! Nếu anh cảm thấy đói bụng và hai chân lạnh thì là còn sống.

- Sao vậy Trung sĩ ?
- Còn sao nữa ? Nếu đã lên Thiên Đàng, anh đâu có đói ! Còn xuống tới hỏa ngục, làm sao mà lạnh cho được !

Trong thời Cách mạng Mỹ, ngựa rất hiếm và quý. Có một viên sĩ quan trẻ được giao nhiệm vụ tìm trưng thu ngựa của dân chúng để dùng trong quân đội. Một hôm anh chợt bắt gặp một bầy ngựa đang ăn cỏ gần một tòa lâu đài xinh xắn. Anh cùng với mấy người lính tùy tùng tiến vào lâu đài, thông báo lệnh trưng thu. Chủ nhân tòa lâu đài là một bà cụ, đáng vẻ hiền hậu nhưng có vẻ uy nghi. Bà cụ than phiền :

- Chúng tôi cần ngựa để cày đất vào mùa Xuân, nhưng vì lợi ích của Quốc gia và vì lệnh Chính phủ, tôi vui lòng nhường ngựa cho anh, chỉ xin giữ lại hai cặp để dùng tạm...

Viên sĩ quan không bằng lòng :

- Chúng tôi phải bắt đi tất cả, đó là lệnh của Tư lệnh.

Bà cụ hỏi :

- Tư lệnh của anh là ai ?

Viên sĩ quan ngẩng mặt hãnh diện :

- Là tướng George Washington, Tổng Tư Lệnh Quân Đội Hoa Kỳ.

Bà cụ mỉm cười hiền lành đáp :

- Không sao ! Anh cứ về bảo với thằng George là mẹ nó bằng lòng hiến ngựa, nhưng cần giữ lại 4 con !

Trên một chuyến bay Hà Nội sang Bình Nhưỡng, buồng lái báo cáo:

- Báo cáo, động cơ thứ nhất bị hỏng, chúng ta sẽ tới chậm một chút, xin bà con cô bác an tâm.

Nửa giờ sau, buồng lái báo cáo:

- Báo cáo, động cơ thứ hai bị hỏng chúng ta sẽ tới chậm hơn tí nữa, xin bà con cô bác an tâm.

Nửa giờ sau, buồng lái lại báo cáo:

- Báo cáo, động cơ thứ ba bị hỏng, chúng ta sẽ tới chậm hơn nữa, nhưng xin bà con cô bác an tâm.

Đồng chí Lê Khả Phiêu kiên nhẫn hết nỗi, gất om lên:

- Này này, các anh liệu chứ! Cái động cơ thứ tư mà hỏng nốt thì chúng tôi ngồi trên gùi cả đêm à?

Sau bữa cơm trưa , cả cơ quan ngồi quanh ấm trà đặc . Câu chuyện rôm rả ngay từ đầu như bao ngày vẫn thế. Chuyện đi chuyện lại , cuối cùng chuyển qua đề tài ... không nói ra ai cũng biết : Nam , nữ . Một người nói :

- Bây giờ chúng ta bắt chước trò " Đố vui để chọc " nhé !

Mọi người hớn hở

- Thế nào ? -.

- Chủ đề thi hôm nay : "Chuyện vợ chồng " . Có 2 ô chữ , 1 dành cho đàn ông và 1 dành cho phụ nữ . Người thắng cuộc sẽ được miễn tiền cơm trưa mai . Ô chữ thứ nhất dành cho đàn ông , gồm có 9 chữ cái . Đây là điều mà đàn ông sợ và không sợ . Ai đoán được chữ cái đầu tiên , có thể đọc luôn cả ô chữ.

Người thứ nhất:

- Tôi xin đoán chữ K .

- Xin chúc mừng ! Có 3 chữ K .

- Xin đọc luôn .

- Xin mời .

- " Khó , khổ , khô " . Tức là , đàn ông không sợ " khó " , không sợ " khổ " , chỉ sợ " khô " .

- Hoàn toàn chính xác .

Mọi người vỗ tay rôm rốp .

- Bây giờ là ô chữ dành cho phụ nữ , cũng gồm có 9 chữ cái: Đây là điều phụ nữ sợ và không sợ.

Lần lượt , các cô chưa chồng đoán nhưng vẫn trật . Đến chị cao tuổi nhất (đã có chồng) :

- Tôi xin đoán chữ M .

- Có 3 chữ M .

- Tôi xin đọc luôn .

- Xin mời chị .

- "Mỗi , mệt , mềm".. Tức là , phụ nữ không sợ " Mỗi ", không sợ " Mệt ", chỉ sợ " Mềm ".

Trong câu lạc bộ YMCA, một cậu nhỏ lạc mắt bố mẹ, đi lòng vòng kiếm khắp các phòng.

Tình cờ, cậu chui vào phòng thay y phục của các cô.

Nhác thấy cậu nhỏ, các cô hét lên, người vợ cái khăn, người thì chạy vào buồng tắm, có người thẳng thốt dùng hai tay che vội mấy chỗ cần che.

Cậu nhỏ chừng như ngạc nhiên vừa tò mò, nhìn quanh một vòng rồi toét miệng cười:

- Bộ... mấy chị chưa thấy một bé con trai bao giờ sao?

Mục sư Robert Vũ bảo vợ:

- Chủ nhật này tôi sẽ giảng về chủ đề “Trò chơi trượt nước và những tên quỷ sứ trốn lễ đi chơi trong ngày Chủ Nhật.”

Bà vợ kêu lên:

- Lại Chúa tôi! Sao ông lại chọn cái đề tài ghê gớm như thế?

- Đề tài hay thế, sao bà lại cho là “ghê gớm”?

- Bởi vì, những người cần nghe cái bài giảng đó thì không có mặt ở nhà thờ ngày Chủ nhật, còn những người ngoan ngoãn đi lễ ngày Chủ nhật thì không có gì để bị ông than phiền...

Mục sư Robert Vũ lặng thinh không nói gì nữa để khỏi phải nghe thêm.

Sáng Chủ nhật đó, ông bà mục sư lên xe đến nhà thờ. Bà mục sư hỏi dò:

- Hôm nay ông định giảng về chủ đề gì vậy?

- Thì đã bảo, tôi nói về đề tài “Trò chơi trượt nước và những tên quỷ sứ trốn lễ đi chơi trong ngày Chủ nhật.”

- Thì ra ông vẫn giữ chặt trong đầu cái ý tưởng kỳ cục đó!

- Chúa Cha muốn tôi nói về đề tài ấy.

- Sao ông không nói về vấn đề tính dục và hôn nhân ở xã hội mới? Đó là đề tài mà các lớp Thăng Tiến Hôn Nhân thường mang ra bàn bạc và rất được chú ý, chẳng làm méch lòng ai mà ngược lại, mọi người đều háng hái tham gia.

- Ý tôi đã định, không có gì lay chuyển nữa!

- Tôi không vào nhà thờ để ngồi chịu trận với cái bài giảng mắc gió của ông. Tôi chờ ngoài xe. Ai hỏi, ông bảo tôi bị nhức đầu bắt ngờ!

Mục sư không nói gì, xuống xe bước vào nhà thờ. Trên đường đi, ông chợt thấy vợ nói cũng có lý, hay là ta nói về chuyện gia đình, hôn nhân và tính dục vậy!

Hôm ấy trên bục giảng, mục sư Robert Vũ trở tài hùng biện, cho mọi người thấy kiến văn quảng bác và cái nhìn tinh tế của ông vào những góc cạnh tế nhị nhất trong cuộc sống lứa đôi của người Kitô hữu. Tan lễ, trong lúc mục sư còn tiếp chuyện vài tín hữu trong nhà thờ, một số người về trước, thấy bà mục sư ngồi trong xe, bước lại hỏi thăm và khen ngợi:

- Trời ơi! Tiết quá! Bà không vào mà nghe! Chưa bao giờ chúng tôi lại thấy ông Mục sư giảng hay như vậy, thật hùng hồn, thật tinh tế và hết sức duyên dáng!..

Bà mục sư còn bực, chép miệng, lắc đầu:

- Tôi chả hiểu sao ông ta lại chọn đề tài ấy để nói! Cả đời ông ta mới thử qua có hai lần, mà lần nào cũng lụp chụp không xong!

- Mình vừa đến khám chỗ bác sĩ. Ông ấy bảo là mình có chữa.

- Thế ai là bố của đứa trẻ?

- Không thấy ông ấy nói!

Học sinh và Thầy giáo:

- Thưa thầy, liệu người ta có bị phạt vì cái mà người ta chưa làm không?

- Dĩ nhiên là không!

- Thưa thầy, hôm nay em chưa làm bài tập về nhà.

- Bồi bàn! Sao trong quả trứng ốp-la của tôi lại có con gà con!
- Thế hả? Để cháu ghi thêm và hóa đơn thanh toán.

Sau khi chết, Tám Thiệt gặp Ba Búa trên đường xuống âm phủ. Tám Thiệt ngạc nhiên:

- Ủa, mày cũng... chết hả? Sao vậy?

Ba Búa cười cười:

- Chết vì lạnh...

Tám thiệt mau mắn:

- Còn tao, đứng tim!

Tám Thiệt nhìn bạn, thắc mắc:

- Chết lạnh... có khổ lắm không?

Ba Búa trầm ngâm:

- Ban đầu thì hơi khó chịu. Người cứ lạnh run, răng đánh bù cạp; nhưng sau đó thì ngủ thiếp êm ái, ra đi nhẹ nhàng, không cảm thấy gì nữa...

Tám thiệt kể lể:

- Còn tao, mày biết không. Hôm đó tao đi Cali, bắt ngờ máy bay đình công, phải về nhà ngủ, chờ đổi hãng khác vào ngày hôm sau.

Bước vô nhà, tao thấy con vợ tao mặt đỏ như, mắt mơ màng, mồ hôi, mồ kê dầm dề nằm sấp trên giường, quần áo xô lệch, mình nóng như than.

Tao... khám sơ một cái biết chuyện gì liền! Tao liền bò xuống gầm giường, lục tủ áo, lục vô phòng khách, phòng ăn, ga ra, nhà tắm, nhà kho, tầng hầm, tầng trệt, gác lửng gì tao lục hết, quyết kiếm cho ra cái thang ăn trộm tình yêu. Khi tao âm âm chạy lên tới rằm thượng thì... mẹ nó, trái tim tao làm reo, ngừng đập! Ba Búa nhìn bạn, thờ dài nhè nhẹ:

- Phải chi mày khám cái... freezer ngay từ đầu thì giờ này hai đứa mình đều còn sống ở dương gian, đâu phải xuống đây !

Người khác phải đợi lâu nói với bồi bàn:

- Anh và hồi ông chủ quán xem, cái anh bồi bàn hồi nãy tôi gọi món ăn có còn làm việc ở đây nữa hay không?

Bà vợ đang làm tình với boy friend thì ông chồng về.

Bà ta nhanh tay đẩy boy friend vào góc phòng bôi đầy dầu và rải đầy phấn vào người anh ta, nói:

- Đứng yên, xem như một hình tượng, không được lên tiếng hay ho nhé.

Ông chồng lên cầu thang và vào phòng ngủ, hỏi vợ sao lại có cái tượng ở góc phòng. Bà vợ nói:

- À bà Smith mới tặng.

Ông chồng không nói gì, lặng lẽ lên giường ngủ.

Nửa đêm ông chồng thức dậy, xuống dưới nhà mở tủ lạnh lấy một ly sữa và vài miếng bánh ngọt đi lên phòng ngủ. Ông ta đưa cho hình tượng nọ, nói:

- Chú mày ăn bánh và uống sữa đi. Chẳng bù với ta, ta làm tượng như chú 3 ngày ở nhà bà Jane, chẳng có ai cho ta ăn uống gì cả.

Thượng sĩ Chấn trong quân trường HQ bắt gặp một SVSQ đang leo rào trốn đi bờ. Gọi SVSQ ấy lại, ông ta nói:

- Tôi hy vọng đây là lần cuối cùng tôi gặp anh leo rào.

SVSQ nọ hỏi lại:

- Bộ Thượng sĩ sắp giải ngũ sao?